

Przykładowe orzeczenie - Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

Sygnatura akt: III AUz 178/2021

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Maria Kowalska Sędziowie: SSA Piotr Nowak SSA Anna Wiśniewska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2021 r. w Gdańsku na posiedzeniu niejawnym sprawy z odwołania Tomasza Jankowskiego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku z dnia 17 stycznia 2021 r. w przedmiocie odmowy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na skutek zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 lutego 2021 r. sygn. akt VIII U 243/21

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2021 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie Tomasza Jankowskiego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku z dnia 17 stycznia 2021 r.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że orzeczeniem z dnia 22 grudnia 2020 r. lekarz orzecznik ZUS uznał, że Tomasz Jankowski jest zdolny do pracy. W orzeczeniu tym ubezpieczony został prawidłowo pouczony o terminie i sposobie wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS. Tomasz Jankowski nie wniósł sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. 2020 r. poz. 53 z późn. zm.) oceny niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik ZUS. Art. 14 ust. 2a i 2b reguluje natomiast termin i tryb wnoszenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej.

Decyzją z dnia 17 stycznia 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku odmówił Tomaszowi Jankowskiemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwagi na niespełnienie przez ubezpieczonego warunku pozostawania osobą niezdolną do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony podnosząc, że nie zgadza się z decyzją, ponieważ choruje na nadciśnienie tętnicze, chorobę wieńcową, cukrzycę typu 2 oraz ma przewlekłe bóle kręgosłupa, które znacznie ograniczają jego zdolność do pracy.

Sąd Okręgowy stwierdził, że ubezpieczony nie odwołał się od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS i stanowiło ono podstawę wydania przez organ zaskarżonej decyzji. W odwołaniu zaś nie wskazał przyczyn nie wniesienia sprzeciwu oraz innych okoliczności spornych poza stanem zdrowia ubezpieczonego ustalonym w orzeczeniu lekarza orzecznika.

Dlatego też zdaniem Sądu I instancji w sprawie znajduje zastosowanie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Warunkiem dla merytorycznej oceny odwołania od decyzji organu rentowego jest najpierw wyczerpanie przez ubezpieczonego istniejącej drogi odwoławczej od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS.

Z tych też względów Sąd I instancji, na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. orzekł o odrzuceniu odwołania.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył ubezpieczony, który wskazał, iż stan jego zdrowia uniemożliwia mu podjęcie jakiejkolwiek pracy. Podniósł również, że ma na utrzymaniu niepełnosprawną żonę i nie jest w stanie zapewnić rodzinie odpowiednich warunków do życia bez renty.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonego okazało się bezzasadne.

Należy zaznaczyć, iż ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2004 r. Nr 121 poz. 1264) przywrócono dwuinstancyjne orzecznictwo lekarskie w postępowaniu przed organem rentowym. Od dnia 1 stycznia 2005 r. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia, niezdolności do samodzielnej egzystencji, trwałości lub przewidywanego okresu, związku przyczynowego z określonymi okolicznościami, ustalenia daty powstania oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, dokonuje lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu. Rozpatrując sprzeciw komisja lekarska dokonuje ponownej oceny i rozstrzyga w formie orzeczenia.

Bezspornym jest, że ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej ZUS i na podstawie tego orzeczenia stwierdzającego, że jest on osobą zdolną do pracy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaskarżoną decyzję. W dniu 22 grudnia 2020 r. ubezpieczony odebrał odpis tego orzeczenia, który zawierał pouczenie o możliwości złożenia sprzeciwu do komisji lekarskiej. W odwołaniu ubezpieczony podnosi wyłącznie kwestie dotyczące stanu zdrowia, a zatem są to zarzuty odnoszące się wyłącznie do orzeczenia Lekarza Orzecznika.

W uchwale z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05 (OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy stwierdził, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1-5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Najwyższy wskazał, że nie wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Jednocześnie jak prawidłowo wskazał sąd I instancji, skarżący może rozważyć możliwość wystąpienia do organu rentowego z wnioskiem o przywrócenie mu terminu do złożenia sprzeciwu od orzeczenia Lekarza orzecznika, podając przyczyny, które uniemożliwiły mu złożenie tego środka odwoławczego w terminie, na podstawie art. 14 ust. 2c ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wobec powyższego zaskarżone postanowienie należało uznać za trafne, gdyż Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował w sprawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. i w tym stanie rzeczy zażalenie Tomasza Jankowskiego należało oddalić na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

SSA Maria Kowalska SSA Piotr Nowak SSA Anna Wiśniewska